

Det Anarkistiska Biblioteket

Kroppen och revolt

Massimo Passamani

Massimo Passamani
Kroppen och revolt

[http://theanarchistlibrary.org/library/
massimo-passamani-more-much-more-and-other-writings#toc2](http://theanarchistlibrary.org/library/massimo-passamani-more-much-more-and-other-writings#toc2)

sv.theanarchistlibrary.org

Hela den västerländska civilisationens historia kan ses som ett systematiskt försök till att exkludera och isolera kroppen. Ända sedan Platon har den i olika tider setts som en dårskap att kontrollera, en impuls att undertrycka, arbetskraft att organisera eller ett omedvetande att psykoanalysera.

Den platoniska separationen mellan kropp och själ, en separation som genomförts till den senares absoluta fördel ("Kroppen är själens gravkammare"), följer till och med de till synes mest radikala tankeuttrycken.

Och denna tes finner sitt stöd i ett stort antal filosofiska texter; i nästan alla förutom de som är främmande för universitetens förfinade och osunda atmosfär. En läsning av Nietzsche och författare som Hannah Arendt har funnit sin riktiga skolastiska systematisering (fenomenologisk psykologi, avvikande idéer och ett kategoriskt fack för sig). Trots det, eller faktiskt på grund av det, så verkar det för mig som att detta problem, vars konsekvenser är många och fascinerande, inte ha reflekterats på djupet.

En djupgående befrielse hos individer medför en lika djupgående omvandling av sättet de upplever sina kroppar på, dess uttryck och dess relationer.

På grund av ett kamptränat kristet arv, leds vi till att tro att herravälde kontrollerar och exproprierar en del av människan utan att på något sätt skada hennes inre varelse (och det finns mycket som skulle kunna sägas om uppdelningen mellan en antagen inre varelse och externa relationer). Kaptalsitiska relationer och statligt tvång förfalskar och förorenar givetvis livet men vi tror att våra uppfattningar av oss själva och världen förblir oförändrade i detta. Så till och med när vi föreställer oss ett radikalt brott med det existerande, så är vi säkra på att det är vår kropp så som vi ser den här och nu, som kommer att agera på detta.

Jag tror istället att vår kropp har lidit och fortsätter att lida en fruktansvärd stympning. Och det är inte bara på grund av de uppenbara aspekterna av kontroll och främmandegörande som bestämts av teknologi. (Att kroppar har reducerats till behållare för reservorgan visas klart och tydligt genom transplantationsvetenskapens triumf, vilken beskrivs med en bedragande omskrivning som ett "medicinskt forskningsfält". Men för mig verkar verkligheten mycket värre än farmaceutiska spekulationer och medicinens diktatur, vilken en separat och kraftfull kropp uppenbarar.) Maten vi äter, luften vi andas och våra vardagliga relationer har förtvinat våra sinnen. Arbetets meningslöshet, det påtvingade umgänget och det fruktansvärda småpratets materialitet styr både sinne och kropp, då en separation av de båda är omöjlig.

Att fogligt leva efter lagen, de fängslande kanaler som inhägnar begär - begär, som en sådan fångenskap verkligen omvandlar till sorgliga vålnader av sig själva - försvagar organismen precis lika mycket som förorening eller tvångsmedicinering.

Nietzsche sade, "Moral är utmattning."

Bekräftelsen av ens eget liv, det överflöd som kräver att få ge av sig själv, medför en omvandling av sinnena lika mycket som av idéer och relationer.

Jag har ofta kommit att se människor, som fram tills en kort tid dessförinnan varit mig intetsägande, som vackra - även fysiskt. När du projicerar ditt liv och testar dig själv i möjlig revolt med någon, så ser du i dina lekkamrater vackra individer och inte längre de sorgliga ansiktena och kropparna som släcker sina ljus av vana och tvång. Jag tror att de verkligen blir vackra (och inte att jag bara ser dem som så) i ögonblicket då de uttrycker sina begär och lever sina idéer.

Den etiska beslutsamheten hos någon som överger och attackerar maktstrukturerna är ett varseblivande; ett ögonblick där en får smaka på ens kamraters skönhet och pliktens och underkastelsens misär. "Jag gör uppror, alltså finns jag" är en fras från Camus som aldrig upphör att charma mig, så som bara en orsak till livet kan.

Ställd inför en värld som presenterar etik som ett utrymme för auktoriteter och lagar, tror jag inte att finns någon etisk dimension förutom i revolt, i risk, i drömmen. Den överlevnad som vi spärrats in i är orättvis eftersom att den brutaliserar och förfular.

Bara en annorlunda kropp kan realisera den vidare syn på livet som öppnar upp för begär och ömsesidighet, och endast en ansträngning i riktning mot det sköna och mot det okända kan frigöra oss från våra fjättrade kroppar.